

PROPOSTA DE MODIFICACIÓ DEL DECRET LLEI 21/2025, DE 14 D'OCTUBRE, DE MESURES URGENTS DE SUPORT AL SECTOR AGRARI I FORESTAL

El Decret llei 21/2025, del 14 d'octubre, de mesures urgents de suport al sector agrari i forestal, aprovat pel Govern, representa un pas positiu per atendre la situació crítica que travessa el camp català. Tanmateix, des del Gremi de la Pagesia Catalana considerem que el text presenta mancances importants que comprometen l'efectivitat real de les mesures previstes.

Tot i valorar positivament la seva aprovació, lamentem que no s'hagi comptat amb la consulta prèvia del sector, ja s'haurien pogut aportar propostes tècnicament viables i compatibles per garantir un suport més efectiu i ajustat a la realitat del sector agrari i forestal.

A continuació, presentem les esmenes i aportacions concretes que el Gremi de la Pagesia Catalana considera essencials per assegurar que el decret llei esdevingui una eina útil i justa per al conjunt del sector.

Capítol II. Ajuts a les explotacions ramaderes de boví afectades per la tuberculosi

1. Sobre la terminologia emprada: “subvenció” vs “indemnització”

En tot el text del Capítol II s'utilitza reiteradament el terme “subvenció” per referir-se a les mesures econòmiques destinades a compensar les pèrdues de les explotacions afectades per un buidatge sanitari o per restriccions de moviment imposades per l'Administració.

Cal recordar que en aquests casos no es tracta d'un ajut voluntari, sinó d'una compensació econòmica per danys derivats d'una obligació imposada per causa sanitària o de força major.

Per tant, s'hauria de substituir el terme “subvencionar” per “indemnitzar” en tot el text del decret, per ajustar-lo al seu caràcter reparador i a la naturalesa jurídica que li correspon.

2. Sobre l'article 4.2 (“subvencionar la producció esperada”)

L'expressió “subvencionar la producció esperada” és ambigua i poc operativa. Cal concretar què s'entén exactament per aquest concepte.

S'hauria d'especificar si es refereix a:

- a) Indemnitzar l'import equivalent a la PAC corresponent als animals censats abans del buidatge, fins que l'explotació torni a assolir el mateix nivell productiu; o bé
- b) Compensar segons l'edat, la producció i la capacitat reproductiva dels animals eliminats, incloent-hi el valor de les cries potencials que s'haurien produït durant el període d'aturada.

Sense aquesta definició clara, el càlcul de la compensació queda a criteri interpretatiu, i pot generar desigualtats i inseguretat jurídica entre explotacions.

3. Sobre la redacció “buidatge de tot el cens o d’una part del cens”

L’expressió “tot el cens o part del cens” és massa genèrica. Cal precisar si:

- L’ajut (o indemnització) s’aplica proporcionalment al nombre d’animals afectats, o
- Si s’ha d’aplicar al conjunt de l’explotació quan el buidatge parcial impedeixi la seva viabilitat productiva.

Aquesta manca de claredat pot derivar en criteris d’aplicació desiguals i en situacions injustes per a les explotacions més petites o mixtes.

4. Manca d’un ajut per a la compra o reposició de bestiar

El decret no contempla l’ajut —o millor dit, indemnització— per a la recompra de nous animals després del buidatge sanitari, tot i que aquesta mesura s’ha anunciat reiteradament com a part del paquet de compensacions.

Aquesta compensació és imprescindible per garantir la represa de l’activitat productiva, i hauria d’incloure’s explícitament al text.

5. Sobre l’obligació de mantenir l’activitat durant tres anys

L’article 8.2 estableix que el beneficiari ha de mantenir l’explotació durant tres anys després de la concessió de l’ajut.

S’ha d’afegir una excepció explícita per als casos de nova causa de força major o rebrot sanitari, com ara un nou buidatge o l’aparició de Dermatosi nodular contagiosa, atès que en aquests casos seria materialment impossible complir l’obligació.

Proposta de redacció alternativa:

“L’obligació de manteniment de l’activitat durant tres anys no serà exigible en casos de força major, rebrots sanitaris o noves obligacions de buidatge imposades per l’autoritat competent.”

6. Sobre els imports d’indemnització pels animals sacrificats

El decret només estableix els barems nous per a la valoració econòmica de les indemnitzacions i del lucre cessant derivats dels danys causats per les espècies protegides de la fauna salvatge, i no inclou cap clàusula d’actualització de preus en casos de sacrifici " d’animals en el marc dels programes nacionals de lluita, control o erradicació de la tuberculosi bovina, brucel·losi bovina, brucel·losi ovina i caprina, llengua blava i encefalopaties espongiformes transmissibles. "

Els imports actualment utilitzats per calcular la compensació dels animals sacrificats són clarament insuficients i no reflecteixen ni el valor real de mercat ni el cost efectiu de reposició.

Per aquest motiu, es proposa incorporar barems específics de valoració per als animals sacrificats i establir un mecanisme d’actualització periòdica dels imports d’indemnització, que tingui en compte:

- El valor mitjà de mercat per categoria, raça i edat de l’animal,
- Els costos reals de producció i de reposició,

- la pèrdua de rendiment reproductiu o productiu associada al sacrifici.

Aquestes actualitzacions haurien de revisar-se amb caràcter anual, en base a les dades oficials dels mercats ramaders

Capítol III. Mesures en matèria de gestió forestal i prevenció d'incendis forestals

PROPOSTA DE MODIFICACIÓ DE L'APARTAT 5è DE L'ARTICLE 39BIS DEL DECRET LLEI 21/2025, DE 14 D'OCTUBRE, DE MESURES URGENTS DE SUPORT AL SECTOR AGRARI I FORESTAL

01_ ANTECEDENTS.

El Decret llei 21/2025, de 14 d'octubre, ha introduït un nou article a la llei forestal, l'art. 39 bis cinquè apartat, que té el redactat que es transcriu literalment a continuació: *"Les persones titulars dels terrenys forestals tenen el deure de mantenir els terrenys en condicions adequades de prevenció, d'acord amb les determinacions dels plans i projectes aprovats. En cas d'incomplir aquestes obligacions, el departament competent en matèria de gestió forestal pot acordar l'execució subsidiària de les actuacions necessàries, i determinar-ne el caràcter oneros o gratuït de l'execució subsidiària.*

02_ PROBLEMÀTIQUES TÈCNIQUES DE L'APARTAT 5è DE L'ARTICLE 39BIS.

1. Conflicte amb el deure legal de conservació i els ajuts públics:

El deure dels propietaris forestals de prevenir incendis ja està vinculat, segons la pròpia Llei forestal de Catalunya, a la provisió d'ajuts tècnics i econòmics establerts per l'Administració. El deure de conservació dels propietaris forestals va "íntimament lligat a la disposició dels ajuts i recursos públics". El redactat actual de l'apartat 39 bis.5, en canvi, carrega de gran responsabilitat als propietaris forestals sense cap garantia d'ajuda part de l'Administració i a més permet a l'Administració determinar unilateralment el caràcter oneros o gratuït de l'execució subsidiària. Aquesta discrecionalitat pot esdevenir arbitrària i lesiva, a més que suposa una clara contradicció amb el requisit d'ajuts econòmics previst a l'article 40 de la Llei forestal de Catalunya 6/1988, de 30 de març:

Article. 40.3 Els propietaris dels terrenys forestals, les Agrupacions de Defensa Forestal i les entitats locals de les zones d'alt risc d'incendi forestal tenen l'obligació de prendre les mesures adequades per a prevenir els incendis forestals i han de fer pel seu compte els treballs que els pertoquen en la forma, els terminis i les condicions continguts en el pla de prevenció, amb els ajuts tècnics i econòmics establerts per l'Administració.

Així doncs la redacció vigent de l'article 39 bis.5, que permet a l'Administració determinar el caràcter oneros o gratuït de l'execució subsidiària, suposa una "greu contradicció" amb el preexistent article 40 de la mateixa Llei forestal catalana, el qual ja estableix que els propietaris han de dur a terme els treballs de prevenció amb "els ajuts tècnics i econòmics establerts per l'Administració". Mantenir aquesta discrecionalitat sobre l'onerositat és lesiu per als drets dels propietaris.

Alhora, l'article 43 de la Llei 43/2003 exposa que correspon a les administracions públiques competents la responsabilitat de l'organització de la defensa contra els incendis forestals. Amb aquesta finalitat, han d'adoptar, de manera coordinada, mesures conduents a la prevenció, la detecció i l'extinció dels incendis forestals, sigui quina sigui la titularitat de les forests. 2

De la mateixa manera, l'Article 33 de la Llei 6/1988 determina: "Correspon al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca la planificació, la coordinació i l'execució de les mesures i les accions que es realitzin per a la prevenció d'incendis forestals, en col·laboració amb els altres Departaments de l'Administració, les entitats locals, les Agrupacions de Defensa Forestal i els particulars."

Així doncs amb l'actual redactat es carrega tota la responsabilitat executiva al propietari sense cap mesura de suport, malgrat que la normativa autonòmica contempla que les mesures d'execució en matèria d'incendi forestal seran adoptades i executades per l'Administració i amb els seus ajuts tècnics i econòmics.

Així també ho contempla l'article 48 de la Llei 43/2003, relatiu a la planificació per a la prevenció i defensa davant el risc d'incendis forestals, que estableix que els plans anuals de prevenció, vigilància i extinció d'incendis forestals han d'incloure obligatòriament una sèrie de continguts.

El punt 4.f d'aquest article exigeix expressament que aquests plans incloguin: *"Les modalitats d'execució dels treballs, en funció de l'estat legal dels terrenys, mitjançant convenis, acords, cessió temporal dels terrenys a l'Administració, ajuts o subvencions o, si s'escau, execució subsidiària per l'Administració."*

L'aplicació dels plans i programes, d'acord amb la normativa exposada, s'ha de realitzar amb la concurrència i suport de l'Administració, per mitjà de convenis, acords, cessions temporals, ajuts o subvencions, i en últim terme, l'execució subsidiària.

Les actuacions de prevenció d'incendis es consideren actuacions d'interès públic superior. No obstant això, a diferència del sòl urbà o urbanitzable, el sòl forestal té un mínim valor econòmic, i els projectes de prevenció d'incendis (que sovint excedeixen el deure bàsic de conservació) comporten un cost molt elevat, desproporcionat al valor de la propietat.

L'art. 39 bis.5, en preveure l'execució subsidiària i la possibilitat de determinar-ne el caràcter oneros, equipara el deure forestal a una càrrega financera oberta similar a l'execució subsidiària urbanística, però sense els mecanismes de limitació del cost propis del dret de propietat urbana. L'execució subsidiària implica que l'Administració actua a costa de l'obligat, sense límits econòmics que puguin protegir mínimament la propietat.

Cal tenir en compte que la declaració d'interès públic superior que ens ocupa gravarà les finques forestals privades i inevitablement en comportarà una reducció dels drets dels propietaris, com també les responsabilitats, sense la garantia de cap compensació.

L'article 349 del Codi civil, que defineix la propietat privada, diu clarament que ningú pot ser privat de la seva propietat, excepte per l'Autoritat competent i per causa justificada d'utilitat pública.

Així mateix el Tribunal Suprem té declarat –Sentència de 4 de desembre de 1988– que utilitat pública és un concepte jurídic indeterminat exclòs de la discrecionalitat administrativa i revisable en via jurisdiccional.

Si s'imposa al propietari forestal un cost que ocasiona un excés del deure legal de conservació, la càrrega desnaturalitza l'interès públic superior de la propietat. En canvi si l'Administració optes per l'expropiació per incompliment al propietari li és més favorable, 3

ja que comporta el dret a rebre un preu just pels béns, i no ha d'assumir unes despeses per actuacions de prevenció d'incendis desmesurades

L'estratègia del redactat actual és inviable si no s'acompanya de finançament. Si l'Administració exigeix l'execució forçosa (subsidiària) a càrrec del propietari per costos que superen el límit del deure legal, es trenca el principi de proporcionalitat. Si s'arriba a la situació extrema d'incompliment, l'Administració pot recórrer a l'expropiació per incompliment de la funció social de la propietat, que legalment garanteix que el propietari rebi un preu just. Per al propietari forestal, doncs, resulta més apropiat l'expropiació (amb preu just) que l'ordre d'execució forçosa amb el caràcter oneros que el Decret llei preveu, ja que aquesta última pot imposar un deute indefinit que excedeixi en escriure el valor de la propietat.

En conclusió, el redactat vigent de l'article 39 bis.5 introdueix una càrrega desproporcionada i jurídicament incoherent sobre la propietat forestal privada, en contradicció amb el marc legal català i estatal que vincula el deure de prevenció d'incendis al suport tècnic i econòmic de l'Administració. La discrecionalitat per determinar el caràcter oneros de l'execució subsidiària vulnera els principis de seguretat jurídica, proporcionalitat i no arbitrarietat, i desnaturalitza el règim propi del sòl forestal, el qual no disposa dels mecanismes de garantia patrimonial existents en l'àmbit urbanístic. Per tot plegat, és imprescindible modificar l'article per restituir la coherència amb la Llei forestal de Catalunya i assegurar que qualsevol obligació exigible als propietaris es dugui a terme amb el suport efectiu de l'Administració, evitant que l'interès públic superior derivi en un perjudici patrimonial injust i no compensat.

03_PROPOSTA DE NOU REDACTAT DE L'APARTAT 5è DE L'ARTICLE 39BIS.

A la vista de les problemàtiques detectades es proposa el següent redactat:

“Per a l'execució dels treballs esmentats als paràgrafs anteriors, caldrà que els projectes d'infraestructures estratègiques per a la prevenció i extinció d'incendis forestals en perímetres de protecció prioritària, n'estableixin les modalitats d'execució, en funció de l'estat legal dels terrenys, preveient la possibilitat de convenis o acords amb els propietaris, que hauran de preveure l'atorgament d'ajuts o subvencions suficients, o la cessió temporal dels terrenys a l'Administració per part dels esmentats propietaris per tal de que aquesta en realitzi els treballs.”

04_JUSTIFICACIÓ DE LA PROPOSTA DE NOU REDACTAT.

Les forests, independentment de la seva titularitat, compleixen una clara funció social i estan subjectes al mandat constitucional que delimita el dret i la funció social de la propietat. Així mateix, actuen com a proveïdores de múltiples serveis ambientals dels quals tota la societat es beneficia. Aquests serveis inclouen la protecció del sòl i del cicle hidrològic, la fixació del carboni i la conservació de la diversitat biològica, entre molts d'altres. Aquest reconeixement obliga les administracions públiques a vetllar per la seva conservació, protecció i millora, la qual cosa ha de traduir-se en mecanismes d'incentius i subvencions. 4

Per tant, la nostra proposta s'allunya de la modalitat d'ordre d'execució forçosa que trenca la proporcionalitat en l'àmbit forestal. La nova redacció reconeix que el deure de conservació de la propietat forestal està "íntimament lligat a la disposició dels ajuts i recursos públics" tal com estableix la normativa catalana a través de les mesures que contempla per l'aplicació dels plans la llei estatal de forests.

La modificació proposada és una mesura estratègica imprescindible per validar l'acció administrativa en la prevenció d'incendis sense vulnerar el dret de propietat, basant-se en els següents arguments legals:

El redactat proposat integra explícitament la modalitat d'execució forçosa pròpia de la legislació bàsica forestal. L'Article 48.4.f de la Llei 43/2003, de Forests, preveu que els plans de prevenció d'incendis han d'incloure obligatòriament les modalitats d'execució dels treballs en funció de l'estat legal dels terrenys. Aquestes modalitats han de contemplar necessàriament un ventall d'instruments com convenis, acords, cessió temporal dels terrenys a l'Administració, ajuts o subvencions o, si s'escau, execució subsidiària per l'Administració. La nostra proposta substitueix la discrecionalitat de l'Administració catalana sobre el caràcter oneros/gratuït per la necessitat d'incloure aquests instruments de col·laboració i finançament públic, tal com exigeix la llei bàsica per a una planificació efectiva, així com també preveu la normativa forestal catalana, art. 40, que establir que el deure dels propietaris a aplicar les mesures de prevenció va lligada als ajuts tècnics i econòmics de l'administració.

La prevenció d'incendis per infraestructures estratègiques té la consideració d'actuació d'interès públic superior i contribueix a protegir la salut, la seguretat i el medi ambient.

Les forests, siguin públiques o privades, compleixen una clara funció social.

Tanmateix, això suposa una disminució dels drets dels propietaris així com també un augment de les responsabilitats. Cal garantir que les limitacions i càrregues imposades als propietaris no excedeixin els límits del deure legal de conservació. I per tan és necessari que les mesures que s'estableixin en els plans o projectes s'acompanyin imprescindiblement de mitjans i recursos públics per sufragar i equilibrar les tasques d'execució i les responsabilitats de la propietat.

Tal com hem justificat anteriorment, la responsabilitat de l'organització de la defensa contra els incendis forestals correspon a les administracions públiques competents, les quals han d'adoptar, de manera coordinada, mesures conduents a la prevenció, sigui quina sigui la titularitat de les forests. La Llei forestal catalana també atribueix al departament competent la planificació, la coordinació i l'execució de les mesures i accions de prevenció. Raons per les quals es fa imprescindible que es prevegi un finançament públic suficient per les actuacions de prevenció d'incendis, especialment les previstes a l'article 39 bis, tenen la consideració d'actuacions d'interès públic superior perquè contribueixen a protegir les persones, els béns i el medi ambient. Si el benefici és social i de seguretat pública, la càrrega econòmica no ha de recaure sobre el propietari privat.

Per analogia tenim la normativa que estableix la creació de la franja de protecció de les urbanitzacions sense continuïtat amb la trama urbana –articles 3.1.a i 4.1 de la Llei 5/2003, i Decret 123/2005 que la desplega. En aquest cas són els propietaris de les parcel·les de la urbanització els qui han de costejar l'establiment de la franja de protecció, exterior a la seva urbanització, i, per tant, en propietat privada, per a prevenir-se dels incendis. No va a 5

càrrec dels propietaris del forest que termeneja amb la urbanització. I, demés, el forest estava allà abans que la urbanització.

L'estratègia es basa a evitar l'aplicació descontextualitzada del model urbanístic, on l'Administració té la facultat de decretar l'execució subsidiària amb el cost imputat directament a l'obligat, sota amenaça d'expropiació per incompliment de la funció social de la propietat. En el medi forestal, on els costos dels treballs preventius (sovint d'interès general) poden ser superiors al valor del sòl, la imposició d'una execució subsidiària onerosa forçaria els propietaris a la ruïna, i això contravé la protecció de la propietat privada que estableix l'art. 33 de la Constitució espanyola. És palmari que quan les càrregues que s'imposen a la propietat superen el valor de la pròpia finca, s'està afectant a la delimitació del dret i a la seva recognoscibilitat, i per tant en aquesta nova legislació que està delimitant el contingut del dret de propietat privada s'haurà de concórrer al principi de proporcionalitat, des de la coneguda perspectiva dels tres filtres utilitzada per la jurisprudència espanyola i europea (adequació, necessitat, proporcionalitat stricto sensu), per determinar si atesa la pèrdua de la recognoscibilitat del dret, ha de comportar la indemnització corresponent (doctrina continguda en STC 11/1981, de 8 d'abril).

La nostra proposta assegura que si es requereix una acció que excedeix el deure bàsic de conservació, aquesta vagi acompanyada de mitjans i recursos (ajuts o subvencions suficients), garantint així la corresponsabilització econòmica de l'Administració, d'acord al que estableix l'art. 45.1 in fine, de la Constitució Espanyola. Aquesta previsió de fons públics fa que la mesura sigui viable, legal i preferible a l'alternativa de l'execució, que ens molts casos suposaria la ruïna dels propietaris.

Si es força l'execució de tasques preventives sobre la propietat privada (Art. 39 bis.5 vigent) i es determina el caràcter oneros – hipòtesi plausible que amb l'actual redactat queda al lliure arbitri de l'Administració, que pot caure fàcilment en arbitrarietat-, s'estaria imposant un cost obligatori sobre un bé que ja genera externalitats públiques – que malgrat ho imposa la llei, no son compensades- i que, en ser afectat per l'interès públic superior, hauria de ser compensat o finançat, i no gravat. La proposta busca precisament prioritzar els mecanismes de col·laboració i finançament (ajuts/subvencions/cessió) per fer compatible l'interès públic de prevenció amb el dret de propietat i evitar l'ús abusiu de l'execució subsidiària onerosa.

Es més coherent amb el marc legal optar per la figura de l'expropiació que ja es contempla en altres apartats del mateix precepte que ara s'introdueix a la llei forestal.

La raó és que l'expropiació garanteix la fixació d'un preu just per als béns o drets afectats, d'acord amb els criteris de valoració establerts a la llei. Això difereix del simple cost dels treballs que s'imposa a través de l'execució subsidiària onerosa.

Prioritzar l'expropiació davant l'execució onerosa reconeix que l'activitat de prevenció, en benefici de la seguretat pública, no és un deure privat, sinó una càrrega social i per això es preveu una justa compensació econòmica.

Finalment, el nou redactat elimina la contradicció interna entre l'art. 39 bis.5 (discrecionalitat onerosa/gratuïta) i l'art. 40 (deure lligat a ajuts), optant per la via del foment i la col·laboració, que és l'esperit promogut per la Llei 43/2003. 6

05_IMPACTE ECONÒMIC DE LA MESURA.

La modificació proposada no genera un nou impacte negatiu i directe a les arques públiques. Simplement formalitza l'obligació que els plans i projectes d'infraestructures estratègiques (art. 39 bis) incloguin la previsió i articulació de mecanismes de finançament i col·laboració (ajuts, subvencions o cessió temporal), d'acord amb les exigències de la legislació forestal bàsica i la pròpia regulació catalana (art. 40).

06_CONCLUSIONS.

Per tot l'exposat, es considera necessari modificar l'actual article 39 bis.5 de la Llei forestal de Catalunya, amb l'objectiu d'eliminar la discrecionalitat administrativa en la declaració del caràcter oneros de l'execució subsidiària i garantir que les actuacions de prevenció estratègica en finques privades es duguin a terme mitjançant instruments de col·laboració que assegurin un finançament suficient i d'acord amb la legislació bàsica vigent i amb la responsabilitat pública implícita en els beneficis ambientals i socials que generen els terrenys forestals. La supressió del redactat actualment vigent s'avalua, doncs, com la via més adient per evitar l'agreujament de la crítica situació del sector forestal, al qual no se li pot atribuir una nova càrrega econòmica indeterminada i imposada sense cap garantia de corresponsabilitat pública (i tot plegat en el marc d'un decret llei que s'intitula de foment del sector forestal).

La proposta de nou redactat s'alineja plenament amb la normativa forestal bàsica estatal, en especial, l'article 48.4.f de la Llei 43/2003, de forests, així com amb cofinançament previst a l'article 40 de la Llei 6/1988, forestal de Catalunya, que vincula el deure de prevenció a l'existència d'ajuts tècnics i econòmics. Si les infraestructures estratègiques de prevenció d'incendis són actuacions declarades d'utilitat pública i d'interès social superior, els mecanismes jurídics conseqüents no poden traslladar tota la càrrega econòmica als propietaris forestals. En els casos en què els costos excedeixin el deure normal de conservació, l'expropiació forçosa amb la corresponent compensació resulta jurídicament més coherent i respectuosa amb el dret de propietat que no pas l'execució subsidiària onerosa.

En definitiva, cal reformar l'article 39 bis.5 per prioritzar els instruments de cooperació i finançament, evitant que l'execució subsidiària onerosa esdevingui el mecanisme ordinari i traslladi, de manera desproporcionada, els costos d'una finalitat pública al patrimoni privat. Només així es garanteix un equilibri just entre l'interès general i els drets dels propietaris forestals, assegurant un model de prevenció d'incendis eficaç, viable i respectuós amb la legalitat vigent.

I per fer-ho hi ha dos mecanismes possibles: a) l'esmena del decret llei abans de la seva entrada en seu parlamentaria; o b) l'esmena del precepte esmentat per un nou decret llei de qualsevol naturalesa, d'immediata aprovació.

La via reglamentària que s'ha apuntat no garanteix ni la immediatesa – tenim prou exemples del retard en la tramitació de les normes reglamentàries per part de les administracions, sense que calgui entrar en el detall-, ni atorga seguretat jurídica ja que a tenor del principi de jerarquia normativa, podria ser més que qüestionable que una norma reglamentària de rang inferior a la llei desnaturalitzés el contingut d'un precepte d'aquesta, 7

cosa que podria donar lloc a la seva impugnació jurisdiccional amb un resultat totalment incert.

Santa Coloma de Farners (Girona) a 24 d'octubre de 2025.

Capítol IV: Mesures de control poblacional d'espècies cinegètiques

Tot i valorar positivament la voluntat de simplificar requisits, la nova redacció de la disposició transitòria del Decret llei 5/2024 deixa fora un ampli col·lectiu de persones que no han participat en tres actuacions excepcionals durant els darrers tres anys.

Aquesta exclusió generaria un buit operatiu immediat en el control de la fauna cinegètica, especialment en zones agrícoles fortament afectades per la sobrepoblació de senglars, conills i altres espècies que provoquen danys greus als conreus.

Resulta, per tant, imprescindible garantir una transició ordenada, que permeti mantenir la capacitat d'actuació de les persones amb experiència contrastada mentre el Departament competent organitza els nous cursos de formació i acreditació.

Així mateix, cal reconèixer el dret dels titulars d'explotacions agrícoles a actuar dins les seves pròpies finques en les tasques de control de fauna cinegètica, sempre que disposin del permís d'armes corresponent i compleixin les condicions de seguretat establertes. Aquest punt, de fet, va ser acordat entre el Departament d'Acció Climàtica i el Gremi de la Pagesia Catalana el febrer de 2025, com a mesura per garantir una gestió més eficaç i immediata dels danys causats per la fauna salvatge.

Per aquests motius, el Gremi de la Pagesia Catalana proposa afegir una disposició transitòria addicional que permeti una pròrroga de 5 anys per a totes les persones amb permís d'armes vigent des de fa almenys cinc anys, i que inclogui expressament la participació dels mateixos pagesos en el control de fauna a les seves explotacions, per garantir la continuïtat de les tasques de control i prevenció de danys agrícoles.

Nova disposició transitòria addicional vinculada a l'article 14 del Decret llei 5/2024

De manera excepcional i transitòria, durant el termini de 5 anys a comptar de l'entrada en vigor d'aquest Decret llei, podran continuar realitzant actuacions de control de fauna cinegètica —incloses les esperes nocturnes i l'ús de mètodes de captura, instruments o armes prohibits amb caràcter general— totes les persones que disposin d'un permís d'armes vigent i que acreditin haver-lo mantingut, com a mínim, durant els darrers cinc anys.

Igualment, els titulars d'explotacions agrícoles que disposin del corresponent permís d'armes podran participar directament en les actuacions de control de fauna cinegètica dins les seves pròpies finques, sense autorització del coto amb la finalitat de prevenir o reduir danys als conreus, d'acord amb el compromís signat entre el Departament d'Acció Climàtica i el Gremi de la Pagesia Catalana el febrer de 2025.

Durant aquest període, el Departament competent haurà de garantir l'organització i l'oferta suficient de cursos de formació per a l'obtenció de l'acreditació corresponent,

amb l'objectiu d'assegurar que no es produeixi cap interrupció en les tasques de control poblacional i de prevenció de danys agrícoles.

Capítol VII: Mesures de compensació de danys i perjudicis causats a l'agricultura i la ramaderia

Sobre la compensació pels danys causats per espècies cinegètiques

El Decret 176/2007, de 31 de juliol, només contempla la compensació pels danys i perjudicis causats a l'agricultura i a la ramaderia per espècies animals protegides de la fauna salvatge autòctona.

Tanmateix, des del 2007 s'ha produït un increment molt significatiu del nombre d'exemplars d'espècies cinegètiques (com el senglar, el cabirol, el cérvol, el conill, etc) que causen danys greus i recurrents als conreus i explotacions agràries de Catalunya.

Per aquest motiu, sol·licitem que es creï o s'inclogui dins del mateix decret un apartat específic d'indemnitzacions per danys provocats per les espècies cinegètiques, amb criteris de valoració i procediments de reclamació similars als que ja s'apliquen per a la fauna protegida.

Aquesta incorporació permetria garantir una compensació justa als agricultors i ramaders afectats i adaptar el marc normatiu a la realitat actual del territori i de la pressió cinegètica existent.